

сега, и тръгнаха бързо следъ него. Но Клешо, като никога, бързаше, дори не поглеждаше назадъ. Зави по една малка уличка, премина прашния площадъ на градчето и бързо се сви задъ единъ усамотенъ жгълъ на другата уличка. Тамъ зачака. Бѣше тихо около него, никакъвъ човѣкъ се не мѣркаше. Само сърдцето му биеше въ гърдитѣ, и злобата, която се събираше въ него, го правѣше тежко като камѣкъ. Клешо се вслуша. Тишина. Само сърдцето му продължаваше да бие.

Изведнѣжъ той дочу разговоръ. Бѣха Каменъ и Катя. Тя чуруликаше нѣщо съ звѣнливия си гласъ, и отъ време на време се чуваха отговоритѣ на селянчето. Клешо потъмнѣ отъ омраза и зачака да приближатъ. Погледна ржцетѣ си, погледна и двата голѣми камѣка, които държеше. Но неочаквано нѣкакви здрави, желѣзни ржце се протегнаха задъ него и, докато разбере, какво става, той се намѣри обхванатъ отъ ржцетѣ на селянчето. Клешо изпѣшка отъ гнѣвъ и опита да се освободи, но желѣзниятъ обржчъ на тия изгорѣли отъ трудъ ржце го държаха така здраво, че почна да чува какъ праятъ ребрата му. После ржцетѣ на Каменъ се отпуснаха малко, Клешо измѣкна едната си ржка и замахна. Въ сѣщия мигъ селянчето улови ржката му, извади камѣнитѣ отъ нея и ги хвърли. Тогава Клешо се приготи да го ритне съ кракъ, но другата ржка на Камена улови крака му, и озлобениятъ ученикъ се намѣри увисналъ съ грѣбъ къмъ земята, като агне. Едната му ржка и другия кракъ жалко и смѣшно риташа въ въздуха, а селянчето спокойно ги гледаше и само отъ време на време се усмихваше. Изведнѣжъ Клешо легна на земята, сложенъ като малко дете. Каменъ го погледна още веднѣжъ, после се обърна къмъ момичето, и двамата тръгнаха спокойни, като че нищо не е станало. Клешо полежа, изправи се, но усѣти силна болка по едната си ржка и крака. Когато погледна китката на ржката, видѣ червенитѣ следи отъ прѣсти-